

Sredi besede se mu je čudno posvitalo v glavi in je vzkliknil:

»Čatuljica! Odkdaj laziš nad zvonove?«
Tilen pod cerkovnikom je obstal in ni odgovoril.

»Molčiš,« je menil cerkovnik, »pa ti zdaj jaz povem, kako je to. Bojiš se lutrovca z Brda. Saj se ga lahko. Sina si mu ubil.«
»Sam je padel,« je zaprosil Tilen.

»Padel je,« je rekel cerkovnik, »pa zakaj. Poslušaj me. Tebe je zagledal nad zvonovi in morda si se mu celo popačil, kaj?«

»Rezal je vrvi,« se je opravičil nedorasli. Cerkovnik ni odgovoril. V svoji preprosti glavi je domislil:

»Pri spovedi bom povedal, kar vem. Duhovni naj razloči, kako je, ne moja kmetiška glava.«

Na glas pa je velel Tilnu:

»Nad zvonove ne lazi več!« —

Zaprl je cerkev in šel k župniku Treiberju, da bi mu povedal, kako je našel predikanta v zvoneh. Našel je župnika v družbi s človekom, ki je bil pravkar prijezdil od Kamnika čez Šenčur v polju med zarjo večera in mrakom noči. Bil je mladi Harrer, čigar družina je bila še nedavno Knafljeva. Mladi Harrer je bil prijahal v službi škofa Hrena in izročil župniku zaupno škoflje pismo. Župnik Treiber je bral podpis:

»Thomas, episcopus, commissarius caesareus in evangelicos.«

Posluhnil je cerkovnikovemu poročilu. Nato je menil, kakor da pomiluje:

»Aeger mente et corpore. Profuga! Non perdurabit!«

(Dalje.)

ZEMLJA.

STONE SELIŠKAR.

Kakor posesana volkulja
se je zleknila zemlja v jeseni.

Z železom so ji parali prsa,
njena obilna in mlečna,
vsi njeni nešteti otroci;

z železnimi ostmi so ji odpirali prsa
njena obilna in radodarna
in kmetiči so na obrazu ležali
in so jokali
v smehu
kakor otroci.

Sedaj leži mati in spi. Počiva.

Po sneženih poljih romam in me je strah
mrliča z živim plodom v telesu.

Strah me je,
mati,

Tvojega ploda me je strah, o, ti ne veš
kako
me je strah! —

O, mati,
zakaj, glej!

Čez leto dni, ko boš rodila,
ko boš razgalila svoje telo in boš
dojila,
bodo preklinjali tvoj plod in tvoje
telo
Tvoji najvernejši otroci,
ki bodo samo kaplje lizali —

in bodo pljuvali na Tvoj plod in
Tvoje telo
vsi tisti, ki se bodo mleka napili
in bodo v pijanosti
nad nami,
med muziko bičev in škorpionov,
cancan plesali ...

O, strah me je.

Pokleknil sem:

O, mati,
kaj je tako že od vekomaj?

Od vzhoda sem je zavalovalo po zemlji.
To je bil njen vzdih.

Na tla sem se vrgel pričakovanja poln
in sem prisluhnil —

Mati govori.

Vzpel sem se kvišku in sem
zdirjal preko sneženega polja
rjoveč:

Ni od vekomaj,
ni od vekomaj,
ni od vekomaj!

Zagnal sem se v ljudi in sem jim
klical besede:

Ho, ljudje —
ho, vi vsi,
za menoj, za menoj,
saj ni od vekomaj,
saj ni od vekomaj!